

(ناکامہ مسٔین)

ناول

Ketabton.com

لیکوال: محمد صمیم (فیض)

ڈیزائن: محمد کریم (فیضی)

شمیرہ: ۰۷۶۴۱۷۲۶۷۹/۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶

د کتاب بیژندنه

د کتاب نوم.	ناکامه منین (ناول)
لیکوال.	محمد صمیم (فیضی)
دیزاینر.	محمد کریم (فیضی)
د چاپ کال.	۱۴۰۲/۲/۲
د لیکوال اول شمیره.	۰۷۸۴۰۰۳۱۵۷
د لیکوال دوهم شمیره.	۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶
بریبښنالیک.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چیری تاسی غواری خپل کتابونه ته دیزاین ورکړی

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نوله مور سره په تماس کی شی....

دالی دی وی!

زما گران پلار او خوږی مور جانی ته
بیا زما گران دوستان او خوږو لوستونکو ته
هیله ده چی تر پایه یی ولولی.

سلامونه

دوستانو هیله لرم چی روغ او جوړ به یاست.
یاد ناول چی تاسو به یی ولولی دغه کیسه
زموږ د هیواد د ناوړو دودنو څرگندونه کوي
چی باید مور او پلار د خپل اولادونو خوښی ته وگوري
تر څو چی په آینده کی د کومی پیبی سره مخ نشی.

پخوا په يو بنايسته كلي كې گن شمير خلكو ژوند كوو..
دغه كلي د نورو كليو په پرتله ستر (غټ) وو د دغه كلي ملك..
يارمحمد نومیده چې له ونی نه لور قدی وو خو لږ تريخ سړی وو.
په دی كلي كې دوه بنوونځي يو بنايسته كلينيك او يو لوی جامع جومات درلود
او ملا صيب هم عبدالرحمن نومیده.
ډير يو نرم خويه او مهربانه سړی وه.
په دی كلي كې دا قانون ورته ملك صيب ټاكلی وه.
ټول ځوانان به خپل لمونځونه د جمعې سره كوي بل دا چې كله تور سړی ځي گودرو ته..
اوبو پسی كه هلته یی كوم هلك ولیدل نو د هغه كور به له دی كلي كډه وړي.
بل دا چې كله په كلي كې غم يا بنادي كيږي
ټول دی يو بل سره لاس په لاس كار كوي..
دا پكی نه وی ولا زه پلانكي سره خبری نكوم او داسی نور ورته خبری.
د شپي به بی ځايه گرځيدل په كلي كې منع ول ټولو د ملك صيب خبری منلی وی.
د دی كلي زیاتره خلك په مالدارۍ او په بزگری بوخت ول..
هلکان او انجونۍ بنوونځي ويل.
دی كلي ته نوی يوه بله كډه هم راغله چې ډير يوه عاجزه كورنۍ وه.
دوه ورورنیه او يوه خور یی درلوده پلار یی سپینریری وو.
مشر ورور یی واجد او كشر یی ساجد نومیده.
دوی راغلل خان صيب ته یی وویل:

چی خان صیب مور ستاسو کلي ته نوی کده راوری.
زمور پلار سپنیری دی اقتصاد مو ډیر خراب دی که کوم کار وی
تاسو سره مور ته یی راگری.
مور دواړه ورورنه یی کوو.
ملک صیب هم ورسره ستړی مشی وکړه.

او وویل:

پخیر راغلی دی کلي ته نو تاسو زما سره زما په کروندو کی کار کولی شی.
زه کلیوالو ته وایم چی تا سو وپیژنی.

خکه په دی کلي کی لږ قوانین دی نور نو تاسو کولی شی سر له سبا راشی
خیلو کارونو ته دواړو وویل:

سمه ده ملک صیب.

هغوی دواړه خوشحاله راغله کورته..

واجد چی مشر وو د دواړو سه پارچه خان سره راوری وه.

واجد لاړو د کلي په مکتب کی خانونه شامل کړه.

سهار وختی به بنوونځي ته تلل او لس بجی به کورته راتلل..

بیا به یی د ملک په کروندو کی کار کوو.

یوه ورځ ملک صیب د واجد کشر ورور ته وویل:

چی واهلکه ساجده دا د وبنو پنډ زمونږ کور ته یوسه چی غواگانی وړي دي.

ساجد وویل:

سمه ده ملک صیب خو خو ملک صیب وویل:

خو خو نو څه دی هله نو ژر شه.

ساجد هم په نه زړه د وښو پند په شا کړو او روان شو..

کله چی د لوی دروازی مخ ته ورسید نو دروازه یی وټکوله..

د ملک صیب کشری ځوی چی د لسو کلو وو دروازه یی خلاصه کړه ورته وویل:

راشه دننه ساجد لارو چی د وښوه پند پر ځمکه کیدی..

د ملک صیب لور ووته ورته وویل:

دغه د برندی څوکی کی کیده.

کله چی ساجد د وښو پند کیخوست.

د ملک لور چی سپورمی نومیده اوبه ورته په لاس ولاړه وه.

ساجد هم سر ځوړند کړی وو اوبه یی وڅکلې..

دلته نو د ملک صیب لور پوښتنه وکړه چی نوم دی څه دی؟

زما نوم ساجد دی مور نوي دی کلي ته کیده راوړی.

ز مور اقتصاد خراب ده مور ستاسو په کروندو کی کار کوو..

سپورمی وویل:

بل ورور دی څه نومیري؟

ساجد وویل:

بل ورور می واجد نومیري.

هغی وویل لږ خو پور ته وگوره چی دا مخ خو دی وگورم چی ز مور بزگر څه رقم ده.

کله چی ساجد هم هغه یی ولیده نو تری روان شو.

ورځی او شپی تیریدی دواړه ورورنه ښوونځي ته هم تلل..

بیا به د خان په کروندو کی هم بوخت ول واجد په یولسم ټولگی کی وو او ساجد په نهم کی.

یوه ورځ ساجد په کړوندو کی په کار بوخت وو..
چی ملک صیب له بناره راغی سودا ورسره وه په ساجد یی غږ وکړ..
ساجد هم راغی د ملک صیب د اعتبار وړ هلک وو..
ملک صیب ورته وویل:
دا سودا ټوله یوسه کورته او سپورمی ته ووايه..
چی پلار ته دی شین چای سره له گوری باغ ته یی ولیره.
ساجد هم سودا واخیسته او راغی د ملک صیب کورته..
اوس د ملک صیب کور والا د ساجد نه ستر نکوو ننوت سودا یی د ملک لور ته ورکړه
او وویل:
شین چای سره له گوری راته راکړه چی پلار ته دی یوسم.
سپورمی وویل:
ته دلته کینه زه همدا اوس راوړم..
پینځه دقیقې بعد چای او گوری سره راکړه او راته وویل:
زرگیه د قندانی لاندی می درته یو څه یخی بیا یی وگوره.
ساجد هم وویل:
سمه ده او راغی باغ ته چای ملک صیب ته واچوه نور نو لاړو د خپل کار پسې.
کله چی شپه شوه ډوډي وخورل..
شوه ساجد پاڅیده مونځ یی په بله کوټه کی وکړه یوازی کیناست او ځان سره لگیا شو چی
هغی سپورمی به څه راکړی وي کله چی گوري یو بنکلی لیک دی.

په ليک کی یی ورته یو بنکلی زړه رسم کړی وو..
او د زړه د رسم لاندی یی لیکلی وو

ساجده گوره مینه کول د دوه زړنو کاردی که پلار می ما مړه هم کړی
نو زه به په دومره آسانی سره ستا له مینی وانورم دا زما خبره ده.
په دی لیک سره د ساجد په زړه کی سل رقمه خبری بنکته او پورته شوی.
او د خان سره یی وویل:

چی دا زه په څه واوښتم که ملک صیب را باندی شي.
بیا خو دا به ډیره بده خبره وي بیا هغه د ستر کلی ملک او مونږ..
غریب کله داسی امکان لری.

خو ساجد هم مجبوره وو که چیری د ملک صیب کار پریردی نو د کور مشکلات
بیا به څنگه شي خو ساجد هم توکل پخدای یو لیک ولیکه داسی یی پیل کړه.

سلام گرانی سپورمی!

تا داسی په آسانه د خپل د زړه حال ما ته وویل:
بیشکه ولا خو په هر حال زه هم مینه در سره لرم خو هو تاسو خو مالداره خلک یی..
موږ غریب خلک یو او بل ستا پلار که را باندی خبر شي بیا موږ له کلی شړي.
ساجد هم یو بیت ورته ولیکه.

حیران یم چی تشبه در سره څه کر مه ته وایه

بنکلا وي دي په سترگو کی تمامی دي قربان

لاندی ولیکل د بیا لیدو په هیله ستا ساجد.

واجد هم د دولسم ټولګي نه فارغ شو.

ځکه چې شپږ کاله نور یی په خپل ولایت کی ویلی ول.

پس له شپږو کلو د هغو نور خپلوان یعنی ترونه او ماماگان هم پیدا شول..

کله چې ساجد بیګا کور ته راغی نو ګوري چې ترونه او ماماگان یی راغلي دي

هغه هم پس له شپږو کلو پدی کی نو ساجد په غصه شو وویل:

تاسو په دومره وخت کی چیری وی اوس مو خوریاں او وراره پیدا شول..

ولی هغه وخت مو نه په یادیري؟

چې خپل ولایت نه مو کډه بارلوله تاسو یو هم کومک نه کوه..

هغه وخت مور غریب وو خیر چې تاسو مالداره وی نو اوس څه شي لپاره

زموږ کور ته راغلي یی څه غواړی؟

ورک شی زموږ له جونګری نه.

آخر هم واجد راغی او وویل:

بس نور بس کره هغوی اوس پښیمانه شوی هغوی هم نور خجالته شول..

او لارل خو بلاخره واجد هم په ښار کی د کانکور آمادګي پیل کړه.

اوس ساجد هم په یوولسم ټولګي کی زده کړی کول

سهار ساجد هم لارو ښوونځي ته پس له ښوونځي لارو د ملک صیب کروندو ته..

ملک صیب ورته وویل:

ستړي مشی ساجده ساجد هم وویل:

خیر اوسې ملک صیب ملک وویل:

هغه د توتو ونه چې ښاخونه یی وچ دي هغه اړه او بیای یی په تیر ماته کړه.

یوسه لږ خپل کور او لږ هم زموږ کور ته ساجد هم همداسی وکړل.

اول یی د ملک کور ته یور گوری چي سپورمی په تناره ورته ناسته ده..
سپورمی ورته ستري مشی وویل:

ساجد هم وویل:

خواره مه شی سپورمی وویلی:

دا خو ورخی چیرته وی زما خو درپسی زړه خفه وو
او د شپی خوب هم نه راته ما هم لیک ورته ورکړ.

راغلم سیده باغ ته او هغه لرگی می کور ته راوړل سلام می واچوه..
موری خواب را کړ چی دا لرگی چا در کړه؟

ساجد وویل:

ملک صیب دوی یوه وچه ونه وه هغه ماته وویل:

اره او مات یی کړه ما هم همداسی وکړل.

پس له خو میاشتو د ساجد هم کلنی آزموینه پیل شوی..

ساجد هم بنه پارچه ورکوله خو هره ورخ همداسی پرله پسی آزموینی ته تلو را تلو..
آزموینی هم خلاصی شوی.

اوس نو نتایجو ته په تمه وو بلاخره نتایجی هم اعلانی شوی.

ساجد دوولسم ټولگی ته اول نمره کامیابه شو ټول ملگرو مبارکی ورکړه او کور ته راغی..
مور هم خوشحاله شوه خدای نه یی شکر ادا کړه.

ساجد هم د کمپیوتر ساینس پوهنځي سره شوق درلوده.

ورخی شپی همداسی تیریدی واجد د کانکور ازموینه ورکړه.

او نور نو بیرته خپل کارونه یی پیل کړه واجد سهار کړوندو ته او ماښام راتلو کور ته.

ساجد بيا بنه يو نيم وخت به يې چکری هم وهلی.

سهار ساجد لارو د ملک صيب کور ته په يوه بهانه سپورمی هم راغله..

بیرته يې د ليک خُواب ورکړ.

ساجد ليک ژر جيب ته کړ او ولاړه بهر باغ ته په کار لگيا شو ژمی هم وو..

خو هله هله ماښام شو..

هر يو کورونو ته تلل دوی هم دواړه ورورڼه کور ته راغلل.

ساجد پس له مونځ لارو بلی کوټی ته.

اولیک يې د جيب نه واخيست او لوستلو ته يې پيل وکړ....

سلام گرانه! او زړه ته نږدی ساجد جانه.

په دی هيله چی ته او ستا قدرمنه کورنی روغ او جوړ اوسي.

گوره ساجد جانه مينه کول خو د دوه زړنو کار دی زړه چی مين شي بيا خان او غريب نه

پيژني او ته ولی دومره ويريری ما ټول ژوند ستا په نوم ليکلی دی.

بی لئا ماته ژوند کومه معنا نلري زه د زړه نه تا سره مينه کوم حتی د سر په قیمت که هم

وی پوه شوی او که ته زما نه شوی پوه شه چی زه نوره ژوندی نه یمه..

دا بيت يې هم ليکلی وو.

خه بلا درد لري بيلتون دي غمړنگه ياره

چی غورخېدم، پورته کېدم او نږېدم درپسي

نور نو ساجد ته هم په سترگو کی ننگ ودریدو او د ليک خُواب يې داسی وليکه.

سلام گرانی!

مننه دا چی زما د کورنی د روغتیا پوښتنه دی وکړه.

او بیا هم دومره بی غیرته پښتون نه یم چی تا یوازی پریردم..

اوس نو که دا مینه مو د سر په بیه هم شي څوک دی له ما نه جلا کولی نشي..

زه هم بی لئا ژوند نه شم تیرولی بیا هم وایم مینه در سره لرم زما گرانی سپورمی.

ژمی هم په ختمیدو شو او پسرلی موسم روان وو..

واجد هم د خپل خوبنی پوهنځي ته بریالی شو د ساجد هم دولسم ټولگی پیل شو..

هر څه په خوشحالی سره تیریدل د واجد هم لومړی سمستر رو رو مخ په ختمیدو وو

دواړو بڼه هڅی کولی یوه ورځ ساجد چي ده ښوونځي نه راغی.

گوري چی په کلي کی شور ما شور دی ژر یی د خلکو نه پوښتنه وکړو..

چی څه خبره ده؟

خلکو وویل:

چی دوه کسو په اوبو جنگ کړي او دواړه زخمیان دي ساجد هم ورخطا شو..

لاړو د کلي روغتون ته گوري چی اوس د دواړو صحت لږ څه بڼه دی او بیرته راغی..

ټولو ته یی وویل:

شکر اوس بڼه دی ټول کلیوال خپلو دندو ته لاړل..

همداسی میاشتی او کلونه تیر شو ساجد هم د ښوونځي نه فارغه شو.

ملگرو یی تحفی ورکړل ساجد هم خوشحاله شو واجد هم د پوهنتون آخري سمستر ته نږدی

شوی وو.

په کور کی یی ورته مور او سپینږیری پلار پریکړه وکړه.

چي واجد ته يوه جلی وگورو مور پلار می وویل:
بیگا واجد ته وایم چي هغه څه وای ورځ تیره شوه واجد هم راغی.
ډوډی یی وخور بیا مور او پلار می بحث وکړو..
چي واجد ځویه همدا چی ستا پوهنتون له خیره خلاص شو مور تا ته کوژده کوو..
واجد هم مسکی شو وویل:
هر څنگه چی ستاسو خوبنه ده.
دری میاشتی پس واجد هم د پوهنتون نه فارغ شو.
مور یی ورته خپله د خور لور وکړه نور نو واجد هم خوشحاله شو..
واجد به یوه خصوصي پوهنتون کی د استاد په توگه دنده پیدا کړه.
او د دوی ژوند هم مخ په بڼه کیدو وو پاتی شو ساجد..
دی هم نور د کانکور اماده گي پیل کړه.
هڅی هم پیری کولی او همدارنگه په کلي خپله بزگري هم مخته وړله..
فقط د خپلی مینی لپاره چی هغه هم وگوري خو لنډه دا چی ساجد هم د کانکور آزموینه
ورکړه او ورته په تمه وو چی کله به نتایج اعلانیري.
په کی دری میاشتی ووتی.
دی د ننگرهار اقتصاد پوهنځي ته بریالی شو نو دا خبره یی کورنی ته وکړه.
ټول خوشحاله او مبارکي ورکړه حتی سپورمی ورته یوه جوړه جامی هم وکړی
خو ساجد هم دی ته اړ شو چی لار شی ننگرهار ته..
دی کی نو پوره پینځه میاشتی تیری شوی لومړی سمستر آزموینه پای ته ورسید
او ساجد راغی کور ته ټولو ور سره روغیر وکړو.

لږ ساعت وروسته ساجد لار بهر چی ملک صیب وگوري..
باغ ته لارو د ملک صیب سره ناست وو

چی ملک صیب ته زنگ راغی ورسره وغزیده موبایل پریک شو..
ملک صیب وویل:

ساجده زه تر ولسوالی پوری خُم نو ته دا سودا کور یوسه..
ساجد هم سودا واخیسته راغی د ملک کور ته د ملک صیب بنځی..
ور سره ستړی مشی وکړه.

ساجد وویل:

چی دا سودا چیرته کیدم د ملک صیب بنځی وویل:
سپورمی وه سپورمی فکر کوم ساجده سپورمی به په پخلنځی کی وي..
ورشه سودا هلته کیده.

ساجد هم لارو پخلنځی ته سپورمی چی ولید ساجد دی...
یوه کلکه غاړه ورنه واخیسته بیا ژر تری منډه کړه.

ساجد هم راغی کور ته نور نو په سوچونو کی ډوب وو چی دا څنگه چل دی؟
دومره کلکه غاړه خو لنډه دا چی ساجد هم پوهنتون نه فارغه شو..

نور ساجد هم په دندی پسی گرځیدو

ساجد هم پس له ډیری مودی په یوه شرکت کی د مالی امر په توگه دنده وموندله
د دوی ژوند نور هم بڼه شو مور او پلار یی وویل:

چی ساجد جان خوی ته می هم یوه جلی وگورو نو ما نه یی پوښتنه وکړه؟
چی ساجده خوی ته څه وای ما ویل مور که زه درته یوه خبره وکړم ته به یی ما ته وکړی
موری هم وویلی هو خوی ته خو یو واری ووايه.

ساجد وويل :

هغه د ملك صيب لور چي سپورمي نوميري.

زما د پيرو مودو خوبنه شوي وه راته وکړه مور مي هغه به کله را ته خپله لور راکړي.

ساجد وويل:

ته خو يو واري لاره شه خدای مهربانه دی مور يی وويل:

سمه ده بيگا تيره شوه دواړه ورورنه خپلو دندو ته لارل موری هم لاره..

د ملك صيب کور ته د ملك بنځی ته يی ياده کړی وه.

او هغی ويلي وو چي بيگاه ته به زه د خپل خاوند سره خبره وکړم.

کله چي بيگا ته دواړه ورورنه راغلل بيا ساجد پوښتنه وکړه..

موری د ملك صيب کورنی څه وويل؟

مور يی وويل:

د ملك صيب بنځی ويلي چي زه به بيگا ته خپل خاوند سره خبره وکړم.

په سبا باندی بيا د ساجد مور تللی وه.

د ملك صيب بنځی ورته ويلي وو..

چي زما خاوند دا ريښته نه مني او هغه وايي چي زه می لور داسي خلکو ته نه ورکوم..

چي د خپل ناستی ځای ونلري خو مور يی هم خفه شوه او راغله کور ته.

بيگا يی ساجد ته وويل:

ځويه ملك صيب وويل:

چي زه می لور داسي خلکو ته نه ورکوم چي خپل د ناستی ځای نلري.

دی خبری ساجد ته ډير زور ورکړ او سخت ټول خفه شو.

نور نو داږو وروړنو پریکړه وکړه.

چی مور هم او د چا نه کم نه یو په دوه میاشتو کی په کلي کی داسی..

یو کور جوړ کړو چی د ملک هم نوره غوصه زیاته شوه.

ساجد هم نور پریکړه وکړه..

چی د سر په بیه هم شی زه د دی جلی نه نه اوړم او نور لاږو خپلی کوتی ته.

د ملک صیب لور هم ډیره خفه وه چی ویلی مور زه هم د ساجد سره ډیره مینه لرم..

که تاسو زما واده هغه سره و نکړو زه نو خان وژنه کوم بس.

د ساجد مور خو ځله لاږه ملک کره خو هغوی بیا هم نه منله.

بلاخره هغه سپورمی چی مخ یی ریا کوله اوس داسی شوی وه..

لکه یوه سیوري غوندی وچه کلکه.

خو پلار یی بیا هم نه منله ورخی همداسی تیریدی..

د ساجد نه هم یو تش کالبوت جوړ شوی وه.

په سبا سهار چی خلک د جومات نه بیرته کورنو ته راتلل چی د ملک په کور کی د

چغو او فریادونو غبرونه اوریدل کیده.

ساجد هم نور په منډه لاږو د ملک کور ته گوري چی سپورمی مړه پرته ده او خانه وژنه یی

کری ساجد هم په چغو چغو ژړل ملک هم لکه مری غوندی ناست وو ساجد هم لیونی شو.

پای

ستاسی کشر ورور محمد صمیم (فیضی)

ستاسی د دعا په هیله.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**